

вяхъ пакъ редовно водата въ фитариитѣ. Турцитѣ и гагаузитѣ, макаръ и иноплѣменни, пакъ се съжалеваха за мене и укоряваха чорбаджиитѣ ми, за гдѣто ми не помагатъ, и ги наричаха безчовѣчни гяури. Прѣзъ пролѣтъта бѣхъ по-тежкъ и по суровъ, но прѣзъ лѣтото така се опекохъ, изсъхнахъ и станахъ лекъ, като сърна, че едвамъ можахъ конетѣ и кобилитѣ да ми сбѣгнатъ. На това ми тичане и вардене бахчата гледаха турцитѣ и гагаузитѣ отъ високите боклуци и, ако и да имъ бияхъ добитъка, кое кжде сваря, не роптаеха и нищо не ми казваха, а само се чудѣха и хвалѣха лекостъта ми. Прѣзъ лѣтото се случи, щото кметътъ — Дели Мехмеда — да прави Сюнетъ Дююню и по тѣхния религиозенъ обичай правѣха го тържествено: Първо прѣпускаха коне (юруци) и слѣдъ това, се борѣха пехливани. Надминалитѣ юруци, както и най силнитѣ борци подаряваха съ сукно. Дели Мехмедъ, като баща на причинителя на празника, освѣнъ прѣпускане съ коне и борба прибави надтичване на пѣшци. Всичкото се вършеше при сладки свирни на тѣпанн и зурли. Зрѣлището се вършеше близо до бахчата ни. Азъ, като поливахъ, гледахъ на всичко и бѣгането пѣшъ ме въведе въ нетърпение и голѣма охота, казвахъ въ себе си: „Ахъ, да би викали и менъ“! Бѣжцитѣ бѣха всѣ млади на по 15—16 до 18 години около 100 души. Между тѣхъ едно циганче отъ началното мѣсто, отдѣто се впуснаха, на 100 крачки измина всичкитѣ и отиде при мѣстото, гдето се дава дара. Азъ гледахъ циганчето всѣ въ краката, когато бѣгаше, и казвахъ въ себе си: „Ахъ, гдѣ Богъ да каже на Дели Мехмеда да повика и мене съ това циганце да се надтичвамъ“! Дели Мехмедъ, като че ли бѣ на мойта мисль, и, като стигна циганчето на опрѣдѣленото мѣсто за даръ, не му дава даръ, а посочи съ ржка къмъ мене. Циганчето ме погледна, клюмна съ глава — знакъ: „нека дойде“. Сърдцето ми взе да трепти, но пакъ не вървахъ дали ще ме викатъ. Чорбаджиитѣ ми бѣха зрители на тържеството. Азъ поливахъ и гледахъ какво ще се случи. Видѣхъ, че Дели Мехмедъ повика одного отъ моитѣ чорбаджии, Ганчо, който въ часътъ се втурна къмъ градината и, като доближи, викна съ ржка да отида. Казахъ му да дойде да полива, но той ме накара да отбия водата изъ вадата, защото му се искало и нему да гледа.

Дели Мехмедъ казалъ на циганчето, че ще му даде дара, ако надмине и мене. Прѣскочихъ прѣзъ плѣта и отидохъ тичешкомъ Дели Мехмедъ ми каза: „Можешъ ли надтича това циганче; ако го надтичашъ, това сукно е за тебе“. Казахъ му: „да се опитаме; азъ съмъ ту ъ и циганчето е тукъ, да видимъ“. Съ циганчето отидохме на опрѣдѣленото